

בס"ד. שיחת יום ועש"ק, ב' דחווה"מ פסח ה'תשמ"ג.

לתלמידים ולתלמידות – "צבאות השם" – שיחיו

– בבית הכנסת, לאחרי תפלת מנחה –

בלתי מוגה

א. אמרו את י"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל, ואח"כ ניגנו "ווי וואָנט משיח

נאוי".

ב. כנס זה נערך ב"חג הפסח", ולכן, מלבד ההוראות שיש ללמוד מכל כנס של "צבאות השם", ישנה הוראה ונתינת כח מיוחדת הקשורה עם ענינו המיוחד של חג הפסח.

יחודו של חג הפסח משאר ימי השנה – מודגש בשמו, כפי שנקרא בתורה (בתושב"כ ובתושבע"פ, בנוסח התפלה והקידוש) – "חג המצות":

החילוק שבין "חמץ" ל"מצה" (חילוק שנראה בגלוי גם לילד קטן) הוא – שבצק של "חמץ" הולך ותופח ומגבי את עצמו, ואילו בצק של "מצה" – מתעסקים עמו שלא יתפת, ושומרים עליו שלא יבוא לידי חימוץ.

וענינו בעבודת האדם:

"חמץ" מורה על רגש של גאווה והתנשאות (בדוגמת הבצק שתופח ועולה), ובכללות יותר – הרי היצה"ר נקרא בשם "חמץ" (ראה ברכות יז, א), היינו, ש"חמץ" מסמל את כל הענינים הקשורים עם היצה"ר. ואילו "מצה" מורה על **שלילת ענין הגאווה וההתנשאות (שלא מניחים לבצק לתפוח ולעלות), כי אם רגש הביטול והענוה כו'.**

וזוהי ההוראה הראשונה הנלמדת מ"חג המצות" – שהנהגתו של יהודי צריכה להיות באופן של "מצה", היינו, שלא להיות בתנועה של גאווה, כי אם בתנועה והרגש של ביטול – ענין ה"מצה".

וכאשר בא ה"יצר" לשדלו שיתנהג כ"בעל גאווה" – הרי הוא שולל זאת מכל וכל, ומדגיש זאת בליל הסדר. שכאשר מברך "המוציא לחם מן הארץ", הנה תיכף ומיד לאח"ז הרי הוא מברך "אשר קדשנו במצוותיו וצונו על אכילת מצה", היינו ש"לחם" זה אינו "חמץ" ח"ו, כי אם "מצה" – תנועת הענוה והביטול.

ועיי הנהגה זו (באופן של "מצה") נפעל אצלו ענין החירות – "זמן חרותנו" – חירות מכל עניני דאגות, בריאות הגוף והנשמה, וחיים בריאים ומאושרים בכל הפרטים.

וכל זה נפעל – כאמור – עייז שמתנהג ע"פ הוראותיו של הקב"ה, שהוא הוציא את בנינו ממצרים בחג המצות ("זמן חרותנו"), והוא נותן להם את ההוראות שיאירו את דרכם בחיי היום-יום, כולל – ההוראה להתנהג באופן של "מצה", היינו, בתנועה של ענוה וביטול.

והוראה זו לוקחים מ"חג המצות" על כל השנה כולה – שהרי בכל יום ויום צריך להיות הזכרון דיצי"מ, ויתירה מזו – כפי שאמרתם זה עתה (בי"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל): "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא

ח"י ניסן, ל"צבאות השם"

ממצרים".

ג. ביאור ההוראה המיוחדת – "פקודת יום" – ל"צבאות השם":

לכל אחד ואחת מ"צבאות השם" יש מעלה הכי גדולה – שזכו להיות ב"צבא" שהרמטכ"ל שלו הוא: מלך מלכי המלכים הקב"ה!

ולכן, זקוקים הם לאזהרה מיוחדת בנוגע לשלילת ענין הגאווה – כלומר, שידיעת מעלה זו לא תביא אותם לידי הרגש של גאווה ח"ו.

ומכיון שנמצאים אנו עתה בימי חול המועד פסח, לאחר בדיקת חמץ וביעור חמץ, ולאחרי עריכת הסדרים וכו' (שבכל ענינים אלו השתתף כל א' מכם) – בודאי שאין צורך לשלול את ענין הגאווה, מכיון שענין זה נפעל כבר בימים שלפניו.

כלומר: בודאי צריכים אתם לדעת את גודל העילוי בשייכותכם ל"צבאות השם", אבל ידיעת מעלה זו – אינה פועלת רגש של גאווה ח"ו, כי אם – **תוקף** במילוי הוראותיו של הקב"ה, מתוך ידיעה שאינכם הולכים לבדכם, אלא ביחד עם הרמטכ"ל – הקב"ה, כדי לפעול את הענין ד"ישמח ה' במעשיו", דקאי על שמחתו של הקב"ה מכללות הבריאה ("בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ"), ע"י הענין ד"ישמח ישראל בעושי"ו – שמחתכם על שזכיתם להיות ב"צבאות השם", ולקיים את הוראותיו ופקודותיו של הרמטכ"ל (הקב"ה) בכל עניני התורה ומצוותיו.

וכפי שאמרתם זה עתה: "והנה ה' נצב עליו כו' ובוחר כליות ולב אם עובדו כראוי", ומכיון שכן – בודאי מקיימים את כל הוראותיו של הקב"ה, ובתוקף המתאים.

ד. בהמשך להאמור לעיל שעכשיו אין צורך להזהיר אודות שלילת ענין הגאווה – הרי כאן המקום לענות על שאלתם של כו"כ ילדים השייכים ל"צבאות השם": כאשר ילד מגיע לגיל בר-מצוה, וילדה – לגיל בת-מצוה, שאז מסתיימים ה"אימונים" וכללות ענין החינוך ב"צבאות השם" – כיצד נקראים הם לאחר תקופה זו?

והמענה לזה:

ב"צבא" כפשוטו – ישנה תקופה שבה נערכים ה"אימונים", ולאחרי תקופה זו – מגיע שלב **נעלה** יותר, וכן הלאה.

ועד"ז מובן גם בנוגע ל"צבאות השם" – שישנם בזה כו"כ דרגות, בעילוי אחר עילוי.

דהנה, כתיב "וכל בניך לימודי ה'", שבוה ב' פירושים: (א) **מלשון לימוד**, היינו, שכל בניי הם בדוגמת תלמידים שלומדים אצל הקב"ה (כידוע פירוש כ"ק מו"ח אדמו"ר בזה), (ב) **מלשון רגילות**, היינו, שהם מרגילים את עצמם – עד שהרגל זה נעשה אצלם **טבע** – להתנהג ע"פ רצונו של הקב"ה.

והנה, אף שכל בניי נקראים "לימודי ה'", וכן כל בניי נקראים בשם "צבאות ה'" (שהרי בשם זה נקראו כל בניי בצאתם ממצרים) – מובן, שבוה גופא ישנם חילוקי דרגות, וכאשר מסיימים שלב א' – אזי מתעלים לשלב נעלה יותר.

ובזה ישנו תפקידם המיוחד של ילדי ישראל שלפני בר-מצוה ובת-מצוה,

בלתי מוגה

ח"י ניסן, ל"צבאות השם"

וכאשר מסיימים את תקופת החינוך והאימונים (במשך כמה שנים) מתוך הצטיינות והצלחה – מגיעים הם לשלב נעלה יותר [ובלשון הכתוב: "המעלך"] ב"צבאות השם".

ובפרט כאשר מראים בהנהגתם היום-יומית שאכן ראויים הם לשאת את השם "לימודי ה'" ו"צבאות ה'" – מכיון שהם התלמידים האמיתיים של הקב"ה, והם הורגלו בהנהגה ד"שויתי ה' לנגדי תמיד", היינו, שכל אי מהם יודע ש"ה' נצב עליו כוי" – שאז מודגש היותם "לימודי ה'" ו"צבאות ה'" – באופן גלוי.

ה. ובודאי יעזור הקב"ה לכל אחד ואחת מכם, ולכל אחד ואחת מאלו השייכים ל"צבאות השם" בכל העולם כולו – להתנהג באופן המתאים והראוי ל"צבאות השם", כך שיהי ניכר בכם באופן גלוי שהנכם "לימודי ה'".

ובהתאם לציווי "ואהבת לרעך כמוך" – בודאי תשפיעו גם על אותם הילדים שלא זכו עדיין לחינוך ולאימונים של "צבאות השם", שגם הם יזדרזו ("אֲרִינְכָאֶפֶן") ללמוד תורה ולקיים מצוות, ולנצח את ה"יצר" שנקרא "חמץ". ובודאי תעשו זאת מתוך מרץ חיות ותוקף – כראוי ל"חיילים" ב"צבאות השם". ועיי' פועלים את "שלימות העם" – שלימותם של כל ילדי ישראל, כולל – כל ילדי ישראל שבכל הדורות, ביחד עם הוריהם וקרוביהם, מדריכיהם ומדריכותיהן, בתוככי כלל ישראל, "בנערינו ובזקנינו ובנינו ובבנותינו", ביחד עם "שלימות התורה" – שלימות העבודה בכל עניני התורה ומצוותי, "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך",

ובאופן כזה באים אל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וביחד עמו – הולכים לארצנו הקדושה, "שלימות הארץ", וזוכים לראות ש"מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" – מכיון שבאים לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, ולבית המקדש – "מקדש אדני כוננו ידיך", במהרה בימינו ממש, "נאו".

* * *

1. נוסף על ההוראה הנלמדת מכללות הענין ד"חג המצות", ישנה הוראה נוספת הנלמדת מהיום המיוחד [בין שבעת ימי הפסח – בארץ ישראל, ובחוץ לארץ – שמונת ימי הפסח] שבו מתקיים הכנס – ח"י ניסן, יום הולדתו של אאמו"ר (כפי שהוזכר לעיל).

ולכן, אספר עתה סיפור שאירע עם אאמו"ר בקשר לחג המצות (סיפור שלא נתפרסם כל כך מפני כמה סיבות) – שממנו יכולים ללמוד הוראה בנוגע לעמידה בתכלית התוקף בכל הקשור לעניני התורה ומצוותי, וכאמור – שלילת ענין הגאווה ("כחי ועוצם ידי" חיו), כי אם בכחו של הקב"ה – "ה' נצב עליו", שלכן משתדל הוא למלא את הציווי והשליחות של הקב"ה.

2. העיר שבה כיהן אאמו"ר ברבנות היתה בדרום רוסיה, וסביבותיה היו שדות רבים שבהם היו מגדלים חטה עבור כל רחבי המדינה. ומכיון שאאמו"ר היי מגדולי

בלתי מוגה

ח"י ניסן, ל"צבאות השם"

הרבנים – הנה ההכשר על טחינת הקמח כדי לאפות מצות לחג הפסח הי' תחת פיקוחו וסמכותו (ע"י המשגיחים שלו וכו') מימים ימימה.

כאשר הממשלה קבעה שכל בתי-המסחר, וביניהם גם טחנות-הקמח, והמאפיות הגדולות של מצות, הנם רכושה של הממשלה, הנה בידעם שעד עתה היו כולם סומכים על ההכשר של אאמו"ר על הקמח עבור חג הפסח, הבינו שאם בשנה זו לא ישיגו את ההכשר של אאמו"ר, לא יוכלו למכור את הקמח לפסח. ולכן, קראו לאאמו"ר ואמרו לו שגם השנה יתן הוא את ההכשר על הקמח, והזהירו אותו שאם יפסול חלק מהקמח ולא יתן עליו הכשר (וכתוצאה מזה לא ימכר חלק מהקמח) – יתפרש הדבר שהוא מזיק לכלכלת הממשלה (מכיון שהרווחים ממכירת הקמח נכנסים לקופת הממשלה), ודינו כלוחם נגד הממשלה!...

בשמעו זאת, ענה אאמו"ר: אם יתנו לי יד-חפשית בכל הקשור לפיקוח על טחנות-הקמח, להעמיד את המשגיחים שלי, שישמעו להוראותי וכו', כך שאוכל להבטיח שטחינת הקמח תהי' ע"פ דת ישראל – אזי אתן גם השנה הכשר על הקמח; אבל אם לא יתנו לי להעמיד את המשגיחים שלי, או שלא ישמעו להוראותי, וכיו"ב – לא אוכל לתת ולא אתן הכשר על הקמח, ולא זו בלבד שלא אתן הכשר אלא עוד זאת, **אודיע ואפרסם** בכל מקום שקמח זה אינו תחת אחריותי!

באי-כח הממשלה שדיברו עמו – חזרו שוב על תביעתם, לתת הכשר מראש על כל הקמח ללא כל תנאים (לומר "אוקיי" על כל דבר, ולא לאבד מאומה מכמות הקמח מסיבות של כשרות), באזהירם אותו שאי-ההסכמה לתת הכשר לפי דרישותיהם תחשב למלחמה נגד הממשלה!...

אבל אאמו"ר לא התפעל מדבריהם, והשיב בכל התוקף שהוא לא יעשה דבר היפך התורה, והוסיף שהוא מוכן לנסוע למוסקבה כדי להפגש עם נשיא ברית-המועצות ("קאלינין"), ולהסביר לו שזהו דבר בלתי-אפשרי לתת הכשר על דבר שאינו כשר, הנהגה כזו היא נגד השולחן-ערוך, נגד רצון הקב"ה, ולעולם לא יעשה דבר כזה! – אם נשיא ברה"מ ירצה להענישו, הרי זה ענין שלו! אבל הוא – אאמו"ר – לא יזוז מעמדתו, ולא יעשה מאומה נגד רצונו של הקב"ה!

באי-כח הממשלה ניסו שוב לאיים עליו ולהפחידו וכו', ובראותם ששום דבר לא יעזור להם – סיפרו זאת לאלו שעל גביהם, עד לנשיא ברה"מ או ליועציו [זאת אי אפשר לדעת, כמובן], ואז נתקבלה הוראה למלא אחר הוראותיו של אאמו"ר בכל הקשור לטחינת הקמח, כך שכל הקמח שיטחן עבור חג הפסח יבוא עם "תעודת-הכשר" של אאמו"ר. ואכן, כך הי' בפועל בשנה ההיא, היינו, למרות שלכתחילה חיפשו היתרים כו', פעלו סוכ"ס – ע"י העמידה בתוקף – שכל המצות שנאפו במאפיות של הממשלה, היו כולם מהקמח שהי' תחת הפיקוח וההכשר של אאמו"ר!

ח. סיפור זה אירע במדינה קומוניסטית, שבה לא היתה אפשרות לפרסם סיפור זה, כי אם לספר זאת לאנשים מתי-מספר, ולכן, שמח אני לפרסם סיפור זה – שיש בו לימוד והוראה בנוגע להנהגת כאו"א מישראל, החל מילדי ישראל הקטנים:

כאשר יהודי נעמד בתוקף המתאים, באמרו שעליו לקיים את רצונו של הקב"ה, בורא העולם, כמ"ש "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", ואינו

בלתי מוגה

ח"י ניסן, ל"צבאות השם"

יכול לעשות דבר שהוא נגד רצונו של הקב"ה, גם כאשר המלוכה מצווה עליו לעשות דבר זה – הרי סוכ"ס מצליחים בזה, ועד כדי כך, שהמלוכה עצמה נותנת לו את הסמכות לכך, כפי שרואים בסיפור הני"ל, שכאשר אאמו"ר נעמד בתוקף המתאים, הצליח לפעול שתתקבל הוראה מהממשלה שכל המאפיות הממשלתיות שאופות מצות לפסח, חייבים להשתמש עם הקמח שתחת פיקוחו והכשרו של אאמו"ר.

אמנם, לא לכל אחד יש תוקף כזה, אבל לאידך – לא לכל אחד יש נסיון כזה, שידרש ממנו להתייצב נגד מלכות אדירה שמושלת על 200 מליון בני-אדם! – ממנו נדרש רק להתייצב נגד ה"יצר" שלו!...

ולכן, כאשר ה"יצר" מנסה לשכנע אותו ולהסביר לו שאינם-יהודים לא יניחו לו להתנהג כפי שילד יהודי צריך להתנהג – עליו לומר ל"יצר" שזהו דבר שקר, היפך האמת! ומכיון ש"הי נצב עליו" – בודאי עוזר לו הקב"ה להלחם נגד כל המניעות והעיכובים על עניני יהדות, ובודאי שסוכ"ס ינצח בזה!

ועי"ז פועלים שיהי חג הפסח כשר ושמה – כפי שהי אז (בסיפור הני"ל), וכן תהי לנו – כאשר מחליטים בתוקף להתנהג באופן האמור, וממשיכים זאת על כל השנה כולה – שתהי שנה של כשרות, ושנה של שמחה, ובמהרה בימינו – שנת גאולת משיח.

ט. והנה, בקריאת התורה דיום זה (יום ב' דחוק"מ פסח) נאמר: "אם כסף תלוה את עמי את העני עמך גוי". ובזה מודגש כללות הענין דאהבת ישראל ("ואהבת לרעך כמוך") – שכאשר יהודי נמצא במעמד ומצב של "עני" – צריכים לסייע ולעזור לו (עי"י נתינת הלוואה, וכיו"ב), וטעם הדבר – מכיון שמדובר אודות "עמי", עמו של הקב"ה, ולכן, כאשר יהודי עוזר ומסייע לחבירו, ובאופן ד"כמוך" – בודאי שגם הקב"ה יעזור ויסייע לו בכל ענינו. ובנוגע לענינו:

כאשר מדובר אודות ההנהגה בעניני התורה ומצוותי באופן של תקיפות (כנ"ל בארוכה) – צריך כל אחד מכס להשתדל לפעול זאת גם על אלו שנמצאים עדיין במעמד ומצב של "עני" ביחס לעניני התורה ומצוותי, שגם הם יעמדו בתוקף על כל עניני יהדות.

וכאשר הקב"ה רואה את הנהגתם של בניי שעוזרים ומסייעים איש לחבירו – מתנהג גם הוא באופן כזה, לעזור ולסייע לכל בניי בכל מקום שהם, בכל המצטרך להם, ועד כדי כך, שגם כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים, הנה לא זו בלבד שאוה"ע אינם מפריעים להם לקיים תורה ומצוות, אלא עוד זאת, הם עוזרים ומסייעים להם שיוכלו להתנהג ע"פ התורה ומצוותי (כפי שהי בסיפור הני"ל).

והנה, עי"ז שמשתדלים לפעול שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות רוחנית (שלא ידע ח"ו אודות עניני יהדות, תורה ומצוותי) – כאשר מדברים עמו בדברים היוצאים מן הלב, ומראים לו "דוגמא חי" מההנהגה האישית – ממהירים את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז לא ישאר אפילו יהודי א' בגלות – "כימי צאתך מארץ מצרים" (שאפילו יהודי אחד לא נשאר בגלות מצרים), ומתוך נסים גלויים – "אראנו נפלאות".

ח"י ניסן, ל"צבאות השם"

י. בהמשך להמדובר לעיל אודות התוקף שצריך להיות בכל עיני יהדות – ישנה הצעה מיוחדת בנוגע לפעולתם של ילדי ישראל (כדלקמן), בהתאם למש"נ "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז גוי", היינו, שילדי ישראל, "עוללים ויונקים", ובפרט אלו השייכים ל"צבאות השם", יש להם כח מיוחד – "עוז" – בכל הקשור לעניי התורה ומצוותי, "אין עוז אלא תורה".

ובפרט כאשר מדובר אודות ענין הקשור לחינוכם של הילדים – שחינוכם יהי ע"פ תורתנו הקדושה (כדלקמן), שענין זה נוגע – לכל לראש – לילדים עצמם, ולכן, צריכים הם (הילדים) לעסוק בענין דלקמן.

וזהו הקשר המיוחד לחג הפסח – שהרי התחלת ה"סדר" היא בענין ד"והגדת לבנד" [כפי שכל א' מכם שאל בודאי את ארבעת הקושיות, והבין את תשובתו של אביו "עבדים היינו כו"י"], שבזה מודגש כללות ענין החינוך.

יא. ובהקדים:

מצב החינוך כיום בארה"ב (וכן בשאר מקומות) – דורש תיקון בכמה פרטים, הן בנוגע לילדים שכבר לומדים בבתי-ספר דתיים (שבהם מתחנכים ע"פ התורה ומצוותי), ועאכו"כ בנוגע לילדים שלומדים עדיין בבתי-ספר עממיים:

בנוגע לבתי-ספר דתיים – הנה החוק, כיום, אינו מאפשר לתת עזר וסיוע לבתי-ספר דתיים, וזאת – גם כאשר לא מדובר אודות לימודי הדת, וכיו"ב, כי אם גם כאשר מדובר אודות הוצאות גשמיות, כגון: תחבורה, וכיו"ב, ובמילא – במקום לנצל את הכסף עבור ענין החינוך, צריכים לבזבז את הכסף עבור תחבורה, וכיו"ב. ולכן, בתי-הספר הדתיים צריכים לעורר רעש ולטעון שזוהי הפלי" שאין כמוה: כל בתי-הספר מקבלים עזר וסיוע מהממשלה עבור תחבורה, ארוחות צהריים, וכיו"ב, ואילו בתי-הספר הדתיים – מענישים אותם על זה שמלמדים עניי דת, ולא עוזרים להם לשאת בהוצאות הכלכליות של בית-הספר!

ובנוגע לבתי-ספר עממיים – הנה החוק, כיום, אינו מאפשר להזכיר בבתי-ספר אלו אודות מציאותו של בורא העולם ומנהיגו, אודות העובדה שיש "עין רואה ואוזן שומעת", וכיו"ב. והרי רואים במוחש את כל ההשלכות הנובעות כתוצאה מכך ביחס להנהגת הנוער – הנהגה שאינה ע"פ הצדק והיושר, ועד להנהגה כמו חיות-בר ב"גיונגל"!!! שכל זה נובע כתוצאה מהעדר ההכרה במציאותו של בורא העולם ומנהיגו, אשר לו "עין רואה ואוזן שומעת". ולכן, צריכים לעורר רעש אודות קביעת חוק שבכל בתי-הספר העממיים תהי חובה להתחיל כל יום עם "רגע של שתיקה", שיהי מיועד למחשבה והתבוננות אודות בורא העולם ומנהיגו, "עין רואה ואוזן שומעת".

יב. וכאן באה ההצעה המיוחדת אליכם, הילדים, שאתם תפעלו בענין זה – עיי"ז שתשלחו "עצמות" לנשיא ארה"ב (ולאנשים שתחתיו – חברי "בית הנבחרים" ו"בית המחוקקים"), שיקראו לו לתקן את הדברים הנ"ל. ועי"ז הצחות: תתחילו "להתערב" בעניי הנהגת ארה"ב!

כלומר: הילדים צריכים להתארגן יחדיו, ולבקש מהמורים והמנהלים להכין עבורם נוסח מתאים ל"עצומה" שתהי מופנית לנשיא ארה"ב ותקרא לו לחוקק חוק שבכל בתי-הספר העממיים יקבע בהתחלת היום "רגע של שתיקה" שבו יוכלו

בלתי מוגה

ח"י ניסן, ל"צבאות השם"

התלמידים לחשוב אודות בורא העולם ומנהיגו, "עין רואה ואוזן שומעת", וכן לבקש מנשיא ארה"ב שיתן עזר וסיוע כספי מ"משרד החינוך" עבור הוצאות **כלכליות** של בתי-ספר דתיים, שאז – יוכלו לנצל את המשאבים עבור עניני לימוד ודת. ועל "עצומה" זו – שתהי כתובה באנגלית, ובנוסח מקוצר הכולל את ב' הענינים הנ"ל – יחתמו **כל הילדים**, וישלחו את "העצומות" ל"בית הלבן".

וכאמור – "עצומה" זו צריכה להכתב בנוסח קצר, ובכל התמימות האופינית לילדים, ותוכנה יהי בערך כך: אנו הילדים מרגישים את הצורך והנחיצות שנדע ונכיר בעובדה ש"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" [שענין זה מבין "ילד" כמו שמבין אדם מבוגר, ולפעמים – אדרבה: ה"ילד" מבין זאת באופן רגשי ועמוק יותר מאשר אדם מבוגר], היינו, שהעולם אינו "גיונגל", אלא "יש בעה"ב לבירה זו" – בורא העולם ומנהיגו, אשר לו "עין רואה ואוזן שומעת". ולכן, פונים אנו בזה לנשיא ארה"ב שישתדל לחוקק חוק **שבכל** בתי-הספר שבארה"ב יתחיל כל יום לימודים עם "רגע של שתיקה", שיהי מיועד למחשבה והתבוננות אודות בורא העולם ומנהיגו. וכמו כן מבקשים אנו, הילדים, שיבטלו את ההפלי' הנהוגה כיום בזה שלא נותנים עזר וסיוע כלכלי לבתי-ספר דתיים.

ואם יבוא ה"יצר" ויטען מה יכול "ילד" לפעול בענינים הקשורים עם הנהגת ארה"ב!! – הנה לכל לראש אומרים לו, שבכחם של ילדי ישראל לפעול גדולות ונצורות, בפרט כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם חינוך ע"פ התורה, כמש"נ "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז" (אין עוז אלא תורה), וכהמשך וסיום הכתוב "להשביט אויב ומתנקם", היינו, שגם אם ישנם כאלו שאינם רוחשים חיבה לעניני דת, או שמתנכלים ח"ו לעניני דת – יחלשו טענותיהם, ועד שיתבטלו לגמרי – "להשביט אויב ומתנקם".

זאת ועוד: גם בדרך **הטבע** קרוב לודאי שדוקא פעולתם של הילדים בענין זה תביא לידי תוצאות ממשיות – יותר מאשר פעולתם של "פוליטיקאים"!... כפי שרואים במוחש שפנייתם של ילדים – ובפרט בענין הנוגע אליהם באופן אישי – מעוררת רושם כביר ביותר, ולכן ישנו סיכוי רציני – אפילו בדרך הטבע – שפנייתם של הילדים **תתקבל** אצל נשיא ארה"ב, ואכן ישתדל לתקן את ב' הדברים הנ"ל בפועל ממש – ע"י קביעת חוק (או תיקון בחוק הקיים) באופן האמור.

ומובן, שכל זה שייך לא רק לילדים שנמצאים ב"כנס" זה, כי אם לכל הילדים שבכל בתי-הספר ברחבי ארה"ב, הן בתי-ספר דתיים והן בתי-ספר שאינם דתיים, הן בתי-ספר של יהודים והן בתי-ספר של אינם-יהודים (להבדיל) – כולם צריכים לחתום על "עצומות" אלו, שהרי גם הם צריכים לדעת שיש בעה"ב לבירה זו, בורא העולם ומנהיגו, אשר לו "עין רואה ואוזן שומעת".

והתקוה חזקה שדברים אלו יתקבלו אצל כולם, שהרי פשיטא שענין זה אינו "לכבודי" או "לכבוד בית אבא" ח"ו, כי אם להטבת מצב החינוך של מאות אלפי ילדי ישראל (ע"י קבלת עזר וסיוע כלכלי ממשלת המדינה), והטבת מצב החינוך של מיליוני ילדים אינם-יהודים (ע"י החדרת ההכרה במציאותו של בורא העולם ומנהיגו)!... ובלשון הרמב"ם: קבל את האמת ממי שאמרו! – אין כל נפק"מ של מי "המצאה" זו, אלא העיקר הוא להתבונן באמיתית הענין וגודל נחיצותו, ואז יגיע כל אחד למסקנא זו – שצריכים להשתדל ככל האפשרי (אפילו על הספק)

בלתי מוגה

ח"י ניסן, ל"צבאות השם"

בענין הקשור עם חינוכם של מאות אלפי ילדי ישראל, וחינוכם של מליוני ילדים אינם־יהודים, כנ"ל.

יג. לסיכום הדברים :

בעמדנו בימי חג הפסח, "זמן חרותנו" — הרי זה הזמן המתאים לפעול שכל באי העולם (הן יהודים והן (להבדיל) אינם־יהודים) "ישתחררו" מהפיתויים וההסתות של ה"יצר", כל אחד ואחת בענינו הוא, כולל — מה ש"היצר" מנסה לבלבל ולרמות את בני־האדם שהעולם הוא "גיוגל", מכיון שאין ח"ו מציאות של "כח עליון" המנהיג את העולם — ע"ז שיחדירו אצל כל בני־האדם את ההכרה במציאותו של בורא העולם ומנהיגו, ולכל לראש — אצל הילדים שמתחנכים בבתי־הספר שבכל רחבי ארה"ב.

ולכן, מציעים ומבקשים מכל הילדים שהם יפעלו בענין זה — ע"י שישלחו לנשיא ארה"ב "עצומות" שיקראו לו לחוקק חוק שבכל בתי־הספר העממיים יתחיל יום הלימודים עם "רגע של שתיקה" כדי לחשוב ולהתבונן אודות מציאותו של בורא העולם ומנהיגו, "עין רואה ואוזן שומעת". וכן — לתת עזר וסיוע לכללי לבתי־ספר דתיים, כך שיוכלו לנצל את כל המשאבים עבור עניני לימוד ודת.

ומפני גודל נחיצות הדבר — צריכים לעשות זאת בזריזות המירבית, ויפה רגע אחד קודם, אלא מפני קדושת המועד אי אפשר לכתוב ולחתום בחול־המועד, כי אם להתמתין עד "אסרו חג", אבל תיכף ומיד ב"אסרו חג" — צריכים להתחיל בכל פעולות אלו, כנ"ל בארוכה.

וכאשר תעסקו בזה באופן המתאים — בודאי תצליחו בזה, שהרי ישנה ההבטחה: "יגעתי ומצאתי", עד להצלחה באופן של **מציאה** — בנקל יותר ממה שיכולים לשער מראש.

ובפרט ע"פ האמור לעיל אודות כחם של ילדי ישראל — ע"פ מש"נ ב"תורת חיים", שענינה — הוראה בחיים: "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז גוי", ולכן, בודאי תצליחו לבשר בשורות טובות בכל האמור לעיל.

* * *

יד. ברצוני רק להוסיף שאע"פ שמדברים עתה לילדים וילדות שלפני בר־מצוה ובת־מצוה — מובן ופשוט שצריכים להשתדל לשלוח "עצומות" שעליהם יחתמו גם המבוגרים שלאחרי בר־מצוה ובת־מצוה, שהרי כל מה שיכולים להוסיף בהשתדלות עבור ענין זה — חיוני הדבר, ואין להחמיץ הזדמנות זו; אלא שהמדובר לעיל הוא — בנוגע ל"חידוש" שבדבר, ש"עצומות" אלו יבואו מילדים דוקא, שהם יבקשו וידרשו דבר שנוגע לחינוכם באופן אישי, שאז גדולים הסיכויים — גם בדרך הטבע — ש"עצומות" כאלו יפעלו את פעולתן.

ולכן, כל מי שיש לו השפעה בבית־ספר מסויים, או קשרים עם מורים ומנהלי בתי־ספר — עליו לנצל את כח השפעתו שכל הילדים שבבית־ספר זה יחתמו וישלחו "עצומות" אלו לנשיא ארה"ב. וכל המרבה הרי זה משובח, וכל הזריז הרי זה משובח.

וכדאי לנצל את הזמן שלפני "אסרו חג", כולל שבת חוה"מ וימים האחרונים

בלתי מוגה

ח"י ניסן, ל"צבאות השם"

דחג הפסח – לעורר אודות ענין זה בכל מקום אפשרי, כולל – שבדרשותיהם בקשר ל"הזכרת נשמות" יזכירו הרבנים אודות הצורך לפעול ולהשתדל בענין חשוב זה.

וכאמור לעיל – קבל את האמת ממי שאומרה, ופשיטא שכאשר כל אדם בעל יחסי-ציבור, בעל השפעה בתחום החינוך, וכיו"ב, יחשוב אודות הצורך בענין זה לאמיתותו – בודאי יגיע למסקנא האמורה.

ויה"ר שע"י הפעולות בענין זה מתוך "שטורעם" – יבטלו את חשכת הגלות, עדי קיום היעוד "קץ שם לחושך", ותיכף ומיד – גאולה האמיתית והשלימה.

טו. נהוג לסיים כל "כנס" בענין של צדקה, בהוספה על ב' הקוין דתפלה ותורה – תפלת מנחה, ואמירת י"ב פסוקים ומאמרי חז"ל.

ובעמדנו בחג הפסח שבו מודגש מספר ארבעה – "כנגד ארבעה בנים דיברה תורה", ד' כוסות כנגד ד' לשונות של גאולה – לכן, אתן עבור כל אחד ואחת מכס – ד' מטבעות: מטבע א' – לצדקה עבור ענין של חינוך, מטבע א' – לצדקה בקשר להידור בעניני הפסח, ועוד ב' מטבעות – לעשות בהם כטוב בעיניכם.

ולפני כן – כמה ניגונים של שמחה (כנהוג בכל כנס), בהתאם למש"י "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב", כולל – השמחה המיוחדת על גודל זכותכם שזכיתם להיות ב"צבאות השם", ועאכו"כ כאשר נמצאים ב"מועדים לשמחה", שאז ישנו החיוב "ושמחת בחגך" – גם בימי חול המועד.

ולכן ינגנו עתה את הניגונים הרגילים: "אל תירא גוי עוצו עצה גוי ועד זקנה גוי", "אך צדיקים גוי", ו"יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש", בהוספת הניגון "על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת" (שאומרים בהגדה של פסח).

ובקרוב ממש נזכה לקיום היעוד "ובנה לנו את בית הבחירה" (כסיום פיסקא זו ב"הגדה") – במהרה בימינו ממש.

[ניגנו: "אל תירא גוי", "אך צדיקים גוי". החזן ר' משה שי' טלישבסקי ניגן "יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש", ואח"כ ניגנו "על אחת כמה וכמה".

כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן למדריכים ולמדריכות שיחיו מטבעות של עשר סענט, כדי לחלק לכל אחד ואחת מהילדים שיחיו – ד' מטבעות, כנ"ל].

